

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/308/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716203945
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6716203945.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu Y. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. J. XX, XXX XX O., právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Ulianko & partners, s.r.o., IČO: 36 856 517, so sídlom Nám. SNP 41, 960 01 Zvolen, proti žalovanej Slovenská republika, za ktorú koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava 1, v konaní o zaplatenie 1.740,62 Eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/76/2016 - 81 zo dňa 03. 11. 2016, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 14C/76/2016-81 zo dňa 03. 11. 2016 v napadnutom prvom a treťom výroku potvrdzuje.

II. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% na účet právneho zástupcu v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia o výške trov konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.526,25 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.526,25 Eur od 07.09.2015 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku (prvý výrok rozsudku). V časti o zaplatenie sumy 214,37 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 214,37 Eur od 07.09.2015 do zaplatenia súd žalobu zamietol (druhý výrok) a osobitným výrokom súd žalobcovi priznal nárok voči žalovanej na náhradu trov konania v rozsahu 76% (tretí výrok napadnutého rozsudku). V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 31.03.2016 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 1.740,62 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 07.09.2015 do zaplatenia a náhrady trov z titulu náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie konštatoval, že mal za preukázané, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ vo Zvolene, odboru kriminálnej polície zo dňa 10.04.2012, sp. zn. ČVS: ORP-123/OVK-ZV-2012 policajť podľa § 199 ods. 1 zák. č. 301/2005 Z.z. Trestného poriadku rozhodol o začatí trestného stíhania a podľa § 206 ods. 1 rozhodol o stíhaní žalobcu ako obvineného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona, v znení platných právnych predpisov. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť žalobca ako obvinený. Uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 21.05.2012 sp. zn. 3Pv 139/12-4 prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku, sťažnosť obvineného podanú proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol ako nedôvodnú. Na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen bolo na Okresnom súde Zvolen vedené trestné konanie pod sp. zn. 4T/187/2012, v ktorom rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 18.09.2013 bol v uvedenej trestnej veci žalobca (ako obžalovaný) uznaný za vinného zo spáchania zločinu vydierania

podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona a odsúdený podľa § 187 ods. 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, pričom výkon trestu mu bol podmiennečne odložený. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaný a následne uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 22.01.2014 sp. zn. 4To 88/2013 bol podľa § 321 ods. 1 písm. c/, d/ Trestného poriadku zrušený rozsudok Okresného súdu Zvolen a vec bola vrátená prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Na to, rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 13.05.2014 č.k. 4T/187/2012-189, bol v uvedenej trestnej veci obžalovaný spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Dňa 13.10.2014 podal prokurátor v zákonom stanovenej lehote voči tomuto rozsudku odvolanie a uznesením Krajského súdu Banská Bystrica zo dňa 05.11.2014 sp. zn. 4To 73/2014 bolo podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen zamietnuté. Pokiaľ sa týka výšky nároku na náhradu škody, z titulu úhrady za poskytnuté právne služby zaplatil žalobca v pozícii obvineného zvolenému obhajcovi ním vystavenú faktúru č. 15800015 na sumu 1.867,14 Eur , pričom v predmetnom konaní si žalobca neuplatnil nárok na náhradu škody z titulu vyúčtovanej tarifnej odmeny za jeden úkon právnej pomoci zo dňa 25. 11. 2013 v hodnote 97,62 Eur, k tomu režijný paušál v hodnote 7,81 Eur. Ním uplatňovaná suma titulom náhrady škody v predmetnom konaní predstavuje tak sumu 1.740,62 Eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že na základe dokazovania listinnými dôkazmi, ktoré predložil žalobca dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná a preukázaná v časti o zaplatenie sumy 1.526,25 Eur s príslušenstvom a nedôvodná a nepreukázaná v časti o zaplatenie sumy 214,37 Eur s príslušenstvom. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že vo veci bolo nepochybné a medzi stranami súdneho konania nebolo sporné, že danú vec je potrebné právne posúdiť podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, konkrétne i v znení zmeny tohto zákona vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z., keď tento zákon nadobudol účinnosť dňa 01.01.2013. Súd prvej inštancie poukázal na ust. § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003, ďalej na ust. § 6, § 15, § 17 a § 18 predmetného zákona. Námietku žalovanej o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie súd prvej inštancie vyhodnotil ako neopodstatnenú. Zdôraznil, že otázka, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene žalovanej konať pri uplatnení nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., nie je otázkou pasívnej legitímácie žalovanej. Pasívna legitímácia žalovanej, t.j. SR v predmetnom súdnom konaní je nespochybniteľná a je daná samotným zákonom č. 514/2003 Z.z.. Z ustanovenia § 3 ods. 1 tohto zákona jednoznačne vyplýva, že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem 3. časti tohto zákona. Štát ako zodpovedný subjekt nezodpovedá za seba, ale za subjekt, ktorý škodu, či nemajetkovú ujmu zapríčiniť. Tým je orgán štátu alebo orgán organizácie, na ktorú sa preniesli úlohy štátneho orgánu; pretože štát zodpovedná za tieto orgány, oni sami nie sú subjektmi zodpovednostného vzťahu, ako sa mylne domnievala Generálna prokuratúra SR, pokiaľ namietala nedostatok pasívnej legitímácie. Námietku žalovanej o nedostatku pasívne legitimovanej strany sporu súd podľa obsahu posúdil ako námietku o nedostatku oprávnenia Generálnej prokuratúry SR konať v mene žalovanej v súdnom konaní o nároku na náhradu škody. Žalovaná odôvodňovala svoju námietku tým, že Generálna prokuratúra SR nespĺňa podmienky na postup podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z., keď v priebehu prípravného konania nedošlo k takej zmene dôkaznej situácie, ktorá by zakladala postup prokurátora podľa § 215 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku, t.j. zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že by malo byť nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý bolo vedené trestné stíhanie. Je pravdou, že žalobca bol oslobodený spod obžaloby, ale toto oslobodenie spod obžaloby bolo dôsledkom viazanosti prvostupňového súdu právnym názorom odvolacieho súdu vyslovenom v zrušujúcom uznesení. Táto procesná situácia logicky vylučuje, aby bolo akékoľvek rozhodnutie vyšetrovateľa PZ a prokurátora posúdené ako nezákonné. Podľa námietky žalovanej je preto orgánom, ktorý má konať za SR v danej veci je Ministerstvo spravodlivosti SR s odkazom na § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z.. I uvedenú námietku žalovanej súd vyhodnotil ako neopodstatnenú. Uviedol, že nadobudnutím účinnosti zákona č. 412/2012 Z.z., došlo od 01.01.2013 k spresneniu vymedzenia pôsobnosti jednotlivých štátnych orgánov v zmysle ich kompetencie konať za štát v prípadoch nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. V zmysle § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu. V zmysle § 4 ods. 1 písm. b/ tohto zákona, koná vo veci náhrady škody Ministerstvo vnútra SR, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ PZ alebo poverený príslušník PZ a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ, alebo povereného príslušníka PZ a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, alebo 2. vyšetrovateľ

PZ alebo poverený príslušník PZ nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. V zmysle § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013, koná vo veci náhrady škody Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (§ 38 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre), v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní. Z uvedeného vyplýva, že v prípade (ako tomu bolo aj v predmetnej veci), ak prokurátor podanú sťažnosť obvineného (v danom konaní žalobcu) proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol a následne podal obžalobu príslušnému súdu, založilo sa tým oprávnenie Generálnej prokuratúry SR konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Z tohto hľadiska žalovanou namietaná tá okolnosť, že uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie bolo vydané nie prokurátorom, ale vyšetrovateľom PZ, je potrebné preklenúť tak, že prokurátor svojim aktívnym konaním, t.j. zamietnutím sťažnosti a podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoci mu právny poriadok dával oprávnenie konať aj inak, napr. zastaviť trestné stíhanie. Preto právna úprava nezakotvuje v ustanovení § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z., ako kritérium na založenie oprávnenia Generálnej prokuratúry konať za štát v konaní o náhradu škody skutočnosť, že prokurátor nezákonné rozhodnutie vydal, ale že škodu spôsobil v trestnom konaní. K spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale tým, že si osvojil závery nezákonného rozhodnutia ako bolo v tomto prípade a podal na základe neho obžalobu. Nemožno prisvedčiť žalovanej v tom, že v súdnej veci orgánom, ktorý má za ňu konať má byť Ministerstvo spravodlivosti SR, pretože škoda nevznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom, tak ako to vyplýva z § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z., pričom nie je tiež splnený predpoklad, že nie je možné určiť príslušný štátny orgán oprávnený konať v mene štátu, tak ako to vyplýva z § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. K rozsahu nároku uplatneného žalobou žalobcom súd prvej inštancie uviedol, že faktúrou č. 15800015 zo dňa 05.02.2015, po právoplatnom skončení trestného konania boli zastupujúcim advokátom žalobcu v trestnom konaní, vyúčtované trovy obhajoby v celkovej sume 1.867,14 Eur, keď neoddeliteľnou súčasťou tejto faktúry je príloha obsahujúca vyčíslenie jednotlivých úkonov právnych služieb poskytnutých advokátom, resp. obhajcom žalobcu v trestnom konaní. Žalobca predložil i príjmový pokladničný doklad vystavený touto AK dňa 05.02.2015, z ktorého vyplýva, že na účel tejto faktúry uhradil advokátskej kancelárii sumu 1.867,14 Eur. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, pokiaľ sa týka preukázania škody o úkon právnej služby zo dňa 22. 08. 2013, a to písomné podanie na OS Zvolen - stanovisko k obžalobe. Tento dôkaz žalobca v konaní nepredložil, nebolo v konaní preukázané zo strany žalobcu, že takýto úkon bol vykonaný, nebol predložený obsah tohto úkonu právnej služby, aby súd mohol zhodnotiť jeho opodstatnenosť. Na základe neunesenia dôkazného bremena potom súd žalobu žalobcu, pokiaľ ide o rozsah náhrady škody v časti vyúčtovania za tento úkon právnej služby, včítane režijného paušálu a 20 % DPH z týchto súm žalobcovi nepriznal, keď ide o čiastku 97,62 Eur (tarifná odmena), 7,81 Eur (režijný paušál), 20 % DPH z týchto dvoch súm vo výške 21,087 Eur, pričom spolu predstavuje sumu 126,52 Eur. Oprávnená bola i námietka žalovanej pri vyúčtovaní úkonu právnej služby zo dňa 19. 03. 2013 - účasť na hlavnom pojednávaní OS Zvolen, keď za tento úkon právnej služby bola vyúčtovaná tarifná odmena v sume 97,62 Eur(+ režijný paušál + DPH). Súd prvej inštancie dospel k záveru, že za tento úkon právnej služby patrí obhajcovi tarifná odmena len vo výške 1 zo sumy tarifnej odmeny 97,62 Eur, keďže medzi stranami sporu nebola sporná otázka v tom, že hlavné pojednávanie dňa 19.03.2013 v trestnej veci sa neuskutočnilo z dôvodu PN obžalovaného a bolo odročené bez vykonania pojednávania. Za tento úkon právnej služby patrí potom odmena len vo výške 24,41 Eur, k tomu režijný paušál 7,81 Eur, spolu to činí 32,22 Eur, k tomu z tejto sumy 20 % DPH 6,45 Eur, čo spolu predstavuje sumu 38,67 Eur. Pokiaľ tak ide o rozsah náhrady škody, súd vzhľadom na vyššie uvedené dôvody žalobu v časti o zaplatenie sumy 214,37 Eur zamietol ako nepreukázanú a neodôvodnenú, keď z tejto sumy nepriznal ani príslušenstvo. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP. Žalobca mal v konaní väčší úspech než žalovaná; žalobca mal úspech vo veci 88 % a neúspech mal vo výške 12 %. Rozdiel predstavuje (88 % - 12 % =) 76 %. Vo výške 76 % súd potom priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

2. Proti uvedenému rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaná z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/, písm. h/ CSP. Žalovaná v odvolaní uviedla, že sa stotožňuje so záverom súdu o tom, že v zmysle zák. č. 514/2003 je subjektom zodpovedným za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátu samotný štát. Spornou však naďalej zostáva otázka, ktorý orgán štátu má v danej skutkovej situácii konať ako jeho procesný zástupca (§ 4 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z.) v prípade, ak škoda vznikla v dôsledku trestného stíhania, ktoré bolo skončené vydaním oslobodzujúceho rozsudku,

príčom titulom na náhradu škody má byť nezákonné uznesenie o vznesení obvinenia. Ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b/ zák. č. 514/2003 Z. z. , ktoré aplikoval na danú skutkovú situáciu súd, nie je možné použiť ani len analogicky, pretože toto upravuje diametrálne odlišnú procesnú situáciu a určuje iný štátny orgán konajúci v mene štátu „Ministerstvo vnútra SR“. Pre prípady, kedy nie je možné jednoznačne ustáliť orgán konajúci za štát, má súd postupovať podľa § 4 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. a ďalej konať s Ministerstvom spravodlivosti SR. Hoci táto argumentácia bola žalovanou opakovane prezentovaná v priebehu doterajšieho konania, súd bez zohľadnenia platnej právnej úpravy v zákone č. 514/2003 Z.z. nekriticky prijal závery konkrétnych súdnych rozhodnutí v jednotlivých veciach. Titulom uplatňovanej náhrady škody, t. j. nezákonným rozhodnutím má byť podľa žalobcu i súdu uznesenie vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, ČVS: ORP - 123/OVK- ZV - 2012 zo dňa 10. 04. 2012, ktorým voči žalobcovi Y. Z. vzniesol obvinenie pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona. Uznesenie o vznesení obvinenia je predbežne vykonateľné a právne účinky nastávajú už jeho vydaním, ktorý má byť momentom vzniku uplatňovanej škody. Na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia v tejto veci sa prokurátor nijakým spôsobom nepodieľal (nekonal a ani nič neopomenul). Nie je preto ani len teoreticky možné, aby škodu spôsobil tak, ako to predpokladá zákon a ako to nesprávne interpretuje súd. Skutočnosť, že škoda bola spôsobená vydaním uznesenia policajtom, nemôže byť popretá ani následným zamietnutím sťažnosti proti tomuto uzneseniu a podaním obžaloby zo strany prokurátora. Ani rozhodnutie prokurátora o zamietnutí sťažnosti nebolo zrušené a teda nebola vyslovená jeho nezákonnosť k čomu eventuálne mohlo dôjsť na podklade návrhu obvineného na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, ktorý ale túto možnosť nevyužil. Za stavu dôkaznej situácie aká bola v danom trestnom konaní, prokurátor nemohol postupovať inak, než podať obžalobu. Zastavenie trestného stíhania, ako to naznačuje súd v napádanom rozsudku, vzhľadom na skutkovú situáciu neprichádzalo do úvahy. Prezentované závery súdu o tom, že aj keď prokurátor sám nevydal uznesenie - nerozhodol o vznesení obvinenia, spôsobil škodu svojím konaním tým, že uznesenie akceptoval a ponechal v platnosti, popierajú nielen zmysel a účel zásady trestného konania, ale spochybňujú aj samotné postavenie orgánov činných v trestnom konaní (polície, prokuratúry a súdu). Poukazujúc už na uvedenú argumentáciu o tom, že prokurátor nemôže kvalifikovane predvídať spôsob skončenia trestného konania (jeho výsledok), žalovaná zdôraznila, že prokurátor zodpovedá za zákonnosť trestného konania a v nijakom prípade za výsledok trestného konania. Zákon č. 514/2003 upravuje zodpovednosť jedine za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup. Touto platnou právnou úpravou sa súd zjavne neriadil, pretože pri rozhodovaní vzal do úvahy práve výsledok trestného konania. Rozširujúcim výkladom zákona č. 514/2003 bol síce v súdnej praxi prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť aj zastavenie trestného stíhania, resp. oslobodenie spod obžaloby tak, ako tomu bolo v prejednávanej veci, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne. Za nezákonné rozhodnutie nemožno automaticky považovať každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k uznaniu viny a právoplatnému odsúdeniu obžalovaného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitosti konkrétnej veci. Napriek tomu, že uznesenie o vznesení obvinenia nebolo formálne zmenené ani zrušené (t. j. nedalo sa považovať za nezákonné v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z.), judikatúra tiež dospela výkladom ust. § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 k záveru, že v prípade, ak dôjde k oslobodeniu spod obžaloby, je potrebné takéto rozhodnutie považovať za nezákonné (k tomuto názorovému smeru v judikatúre sa priklonil aj konajúci súd). Je však namieste uviesť, že v súdnej veci boli vydané aj rozhodnutia s opozitnými závermi, napr. rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 16C/64/2009 z 01. 10. 2009, potvrdený Krajským súdom Banská Bystrica č.k. 17Co/11/2010 z 31. 03. 2010, kde titulom na náhradu škody bol oslobodzujúci rozsudok, pričom povinnosť náhrady škody bola uložená Ministerstvu spravodlivosti SR. Obdobne Krajský súd v Banskej Bystrici i v konaní 16Co/121/2011. V tomto smere žalovaná poukázala na názorový posun v rozhodovacej praxi - rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci K. proti Českej republike. Ten konštatuje, že zlúčiteľnosť zásahu pri vedení trestného konania voči určitej osobe vyžaduje, aby bol zásah zákonný, bol vo všeobecnom záujme a bol primeraný. K podmienke zákonnosti uvádza, že v prejednávanej veci nič nenasvedčuje, že by vyšetrovateľ, prokurátor a súd ustanovenia trestných kódexov uplatnili zjavne nesprávne alebo takým spôsobom, aby dosiahli svojvoľné závery. EŠLP vyslovil názor, že skutočnosť, že bol obvinený oslobodený spod obžaloby sama o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od začiatku inak vadné. V nadväznosti na uvedené potom neobstojí záver súdu prvej inštancie o tom, že rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (viď. 17Co/984/2014, rozhodnutie NS SR č. k. 13Cdo/194/2010, 4MCdo 15/2009, nález ÚS SR II. ÚS 25/2010). Aj tento názor je už aktuálne prekonávaný odlišnou rozhodovacou praxou všeobecných súdov, ktoré zamietajú žaloby na náhradu škody, pretože nebola preukázaná existencia

nezákonného rozhodnutia, ktorým má byť uznesenie o vznesení obvinenia vydané v konaní, ktoré bolo skončené oslobodením spod obžaloby. Napriek preukázanej neexistencii právneho titulu zakladajúceho možnosť priznania náhrady škody, súd žalobcovi čiastočne vyhovel a náhradu sčasti priznal. Možno teda konštatovať, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec aj nesprávne právne posúdil. Žalovaná preto navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Záverom uviedol, že časť výroku rozsudku, ktorým bola žaloba v časti o zaplatenie sumy 214,37 Eur s príslušenstvom od 07. 09. 2015 odvolaním nenapáda.

3. K odvolaniu žalovanej sa dňa 23. 03. 2017 vyjadril žalobca. Podľa jeho názoru ide zo strany žalovanej o nepochopenie významu a účelu zákona o zodpovednosti za škodu. V danom prípade zákon o zodpovednosti za škodu jednoznačne ustanovuje zodpovednosť štátu za vzniknutú škodu v objektívnej forme, a tejto zodpovednosti sa štát nemôže zbaviť. Z uvedeného vyplýva, že je absolútne irelevantné, či niekto zavinil škodu a za akých okolností došlo k jej vzniku vo vzťahu k zodpovednému subjektu, nakoľko zavinenie sa v danom prípade zásadne neskúma a záleží len na skutočnosti, či škoda vznikla a či vznikla v príčinnej súvislosti s trestným konaním. Jedinou ďalšou skutočnosťou, ktorú je potrebné v konaní zistiť, je určenie, ktorý orgán má zastupovať štát v prípade súdneho sporu. Súd prvej inštancie celkom určito, jasne a zrozumiteľne analyzoval právny stav a riadne a úplne odôvodnil všetky svoje právne úvahy, dokonca sa opierajúc o rozhodnutia najvyšších súdnych autorít. V prípade, ak existujú nejaké rozhodnutia okresných (príp. krajských) súdov SR, ktoré pojednávajú obdobné veci odlišne, v žiadnom prípade to neznamená, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu súdom prvej inštancie v tomto konkrétnom konaní, ale to, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu v predmetných odlišných rozhodnutiach. Žalobca opätovne poukázal na znenie ust. § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. . Následne uviedol, že je potrebné tiež upriamiť pozornosť aj na to, že v materiálnom právnom štáte, v trestnom konaní bez výnimky platí jedna zo základných zásad trestného konania, a to je zásada prezumpcie neviny. Na ňu nadväzuje aj ďalšia zásada, ktorú konštantne prijala súdna prax, a to zásada „in dubio pro reo“. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní (najmä prokurátor) musia v štádiu, kedy sa rozhoduje o sťažnosti obvineného predvídať a očakávať, že bez ďalšieho (bez náležitých dôkazov preukazujúcich vinu) dôjde k oslobodeniu obžalovaného spod príp. budúcej obžaloby. Práve preto má prokurátor zákonnú možnosť, v prípade, ak je tu dané dôvodné podozrenie, že v priebehu prípravného konania dôjde k zisteniu takých skutočností, ktoré v prípade ich použitia ako dôkaz pred súdom usvedčia obvineného a dokážu jeho vinu, sťažnosť obvineného zamietnuť. Avšak v prípade, ak dôjde k zamietnutiu sťažnosti počas prípravného konania a po zaobstaraní všetkých existujúcich dôkazov vyjde najavo, že by pred súdom v trestnom konaní bol obvinený oslobodený, prokurátor má možnosť trestné stíhanie aj v tejto fáze trestného stíhania zastaviť a obžalobu nepodať. V čase, kedy už prokurátor rozhoduje o podaní/nepodaní obžaloby, má a musí mať plnú vedomosť o tom, či zabezpečené dôkazy počas prípravného konania plne postačujú na vyslovenie viny zo spáchania skutku, ktorý sa obvinenému klade za vinu (pred súdom), alebo sú dané dôvody pre postup v zmysle ust. § 215 ods. 1 a 2 Trestného poriadku (zastavenie trestného stíhania). V tomto prípade však prokurátor obžalobu podal, čím automaticky (pro futuro) založil povinnosť GP SR, v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. f) Zákona o zodpovednosti za škodu, zastupovať štát pred prípad, ak by konajúci súd v trestnom konaní obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Vzťah kauzality je tu zjavný. Pokiaľ sa týka prejednávaneho prípadu pred ESLP K. proti ČR, na ktorý poukázala žalovaná, tento sa absolútne netýka a nevzťahuje ani per analogiam na predmetný prípad náhrady škody voči štátu, ale len na vrátenie prepadnutej peňažnej záruky. Navyše išlo o trestné konanie proti ušlému a aj preto tu nie je daná žiadna súvislosť k postupu v zmysle Zákona o zodpovednosti za škodu v danom prípade.

Žalobca poukázal tiež na tú okolnosť, že GP SR mala namietat' už pri predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody žalobcu tú skutočnosť, že by podľa jej názoru nemala zastupovať štát, avšak odpoveď GP zo dňa 27. 08. 2015 neobsahuje ani len jej riadne odôvodnenie z akých dôvodov bola rozsiahla žiadosť žalobcu odložená. Žiadosť žalobcu bola teda zo strany GP SR (aj keď len formálne) prerokovaná, hoci táto mala nie možnosť, ale zákonom uloženú povinnosť postupu podľa § 15 ods. 2 Zákona o zodpovednosti za škodu v prípade nepríslušnosti, čo však neurobila, a namietat' predmetnú skutočnosť začala až v konaní pred súdom prvej inštancie. S poukazom na uvedené dôvody žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

4. Na vyjadrenie žalobcu sa dňa 12. 04. 2017 vyjadrila opätovne žalovaná, pričom uviedla, že pokiaľ žalobca v kontexte s procesným postupom v trestnom konaní a jeho zodpovednosťou za výsledok trestného konania odkazuje na zásady prezumpcie neviny a „in dubio pro reo“, potom opomína, že tieto

nie sú jedinými zásadami v trestnom konaní. Okrem nich totiž trestný poriadok zakotvuje i zásadu legality, v zmysle ktorej je prokurátor povinný stíhať všetky trestné činy, o ktorých sa dozvie a tiež na ňu nadväzuje zásada oficiality, ktorej vyjadrením je povinnosť orgánov činných v trestnom konaní konať v záujme dosiahnutia účelu trestného konania. V predmetnej trestnej veci príslušný súd prijal obžalobu prokurátora a nariadil vo veci pojednávanie. Pokiaľ by súd mal pochybnosť o zákonnosti prípravného konania, bolo jeho povinnosťou vrátiť vec, k čomu nedošlo. Žalovaná si je vedomá, že extenzívnym výkladom zákona bol judikatúrou prijatý záver, že z pohľadu nároku na náhradu škody má rovnaký význam ako zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť aj oslobodenie spod obžaloby, avšak uvedený záver nemôže byť prijímaný absolútne a bezvýhradne. Opätovne poukázala na odôvodnený posun v aktuálnejšej rozhodovacej praxi všeobecných súdov. Odkaz na judikatúru ESLP (prípád K.), nebol prezentovaný s akcentom na skutkové súvislosti, ale s akcentom na jeho závery, ktoré je možné zovšeobecniť vo vzťahu k priebehu a účelu trestného konania, konkrétne, že oslobodenie spod obžaloby samo o sebe neznamená, že trestné stíhanie osoby bolo od začiatku nezákonné alebo inak vadné. Pre lepšiu orientáciu v názorovom prúde rozhodovacej praxe žalovaná poukázala na závery rozsudkov Okresného súdu Bratislava 1, č. k. 10C/191/2016 a č. k. 25C/110/2012 v obdobných skutkových veciach, v zmysle ktorých v dôsledku oslobodenia spod obžaloby nemožno konštatovať, že vznesenie obvinenia bolo nezákonné, o to viac, ak nebolo v konaní preukázané žiadne porušenie základných zásad trestného konania. Takéto uznesenie o vznesení obvinenia nie je potom možné označiť za nezákonné, nakoľko nebolo nikdy z tohto dôvodu zrušené a nemôže tvoriť právny základ nároku na náhradu škody. Rovnako tak Okresný súd Banská Bystrica v rozhodnutí 8C/123/2016 uviedol, že pokiaľ súd obžalovaného oslobodil spod obžaloby, znamená to, že súd vyhodnotil skutkovú situáciu inak, než obžaloba a v danom prípade nie je možné hovoriť o svojoľli orgánov činných v trestnom konaní, resp., že by osobu stíhali nezákonne. S poukazom na uvedené žalovaná uviedla, že i naďalej trvá na svojich predošlých vyjadreniach obsiahnutých i v odvolaní podanom proti rozsudku súdu prvej inštancie.

5. Vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej zo strany žalobcu podané nebolo.

6. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 ods. 1 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP v napadnutom prvom výroku a závislom treťom výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správny.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Na základe podaného odvolania žalovanej tak v rozsahu podaného odvolania v zmysle ust. § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 2 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. S prihliadnutím na rozsah odvolania žalovanej a odvolacie dôvody žalovanej uvedené v jej odvolaní, odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje a na tieto poukazuje, pričom zároveň konštatuje správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania, v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok; čo sa týka preskúmania veci samej, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby žalobcu dospel k správnym skutkovým a právnym záverom a rozsudok súdu je vecne správny. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov.

V prejednávanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal priznania náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých predpisov, na tom skutkovom základe, že dňa 10.04.2012 bolo vydané uznesenie Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, odbor kriminálnej polície sp. zn. ČVS: ORP-123/OVK-ZV-2012, ktorým policajť podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol o stíhaní

žalobcu ako obvineného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona v znení neskorších predpisov. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť obvinený (žalobca). Uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 21. 05. 2012, 3Pv 139/12-4 prokurátor Okresnej prokuratúry podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť obvineného zamietol ako nedôvodnú. Následne prokurátor podal obžalobu na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 4T/187/2012 na obvineného pre vyššie uvedený trestný čin, pričom v predmetnom konaní 4T/187/2012 bol vydaný dňa 18. 09. 2013 rozsudok, ktorým bol obvinený (žalobca) uznaným vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 TZ a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, ktorého výkon bol odložený a podľa § 50 ods. 1 TZ mu bola určená skúšobná doba v trvaní 12 mesiacov. Na odvolanie proti predmetnému rozsudku rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením zo dňa 22. 01. 2014 sp. zn. 4To 88/2013, ktorým predmetný rozsudok Okresného súdu Zvolen zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Po vrátení veci následne Okresný súd Zvolen v predmetnom konaní rozsudkom zo dňa 13. 05. 2014 obžalovaného spod obžaloby v celom rozsahu oslobodil, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Proti uvedenému rozsudku podal dňa 13. 05. 2014 v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátor, avšak uvedené odvolanie krajský súd uznesením zo dňa 05. 11. 2013 sp. zn. 4To/73/2014 zamietol.

Žalobca v predmetnej veci označil na strane žalovanej Slovenskú republiku, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Práve pasívna vecná legitímácia, resp. konanie za zodpovednostný subjekt štátu v jeho mene predstavovala okolnosť spornú, namietanú žalovanou v priebehu celého prvoinštančného konania a zároveň predstavuje i odvoláciu námietku vznesenú v odvolaní podanom žalovanou proti rozsudku súdu prvej inštancie. S uvedenou námietkou sa správne vysporiadal už súd prvej inštancie v predmetnom rozsudku, keď konštatoval a odkázal na ust. § 4 ods. 1 písm. f/ zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu, v zmysle ktorého vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní. Osobitným predpisom, na ktorý citované zákonné ustanovenie odkazuje je zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre (konkrétne § 38).

11. Podľa § 38 ods. 1 zák. č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre prokuratúru tvoria tieto štátne orgány:

a) generálna prokuratúra, ktorej osobitnou súčasťou s pôsobnosťou pre celé územie Slovenskej republiky je Úrad špeciálnej prokuratúry (§ 55b až 55l),

b) krajské prokuratúry,

c) okresné prokuratúry.

12. V prejednávanej veci bolo dňa 10. 04. 2012 žalobcovi vznesené obvinenie (uznesením Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, odbor kriminálnej polície sp. zn. ČVS: ORP-123/OVK-ZV-2012). Práve uvedenú ako rozhodujúcu okolnosť namietala žalovaná v podanom odvolaní, keď dôvodí, že „uznesenie o vznesení obvinenia je predbežne vykonateľné a právne účinky nastávajú už jeho vydaním, ktorý má byť momentom vzniku uplatňovanej škody. Na vydaní uznesenia o vznesení obvinenia v tejto veci sa prokurátor žiadnym spôsobom nepodieľal, nič pri jeho vydaní neopomenul a teda nie je ani teoreticky možné, aby škodu spôsobil prokurátor“. Odvolací súd však poukazuje na rozhodujúcu okolnosť v prejednávanej veci, kde trestné stíhanie obvineného - na základe uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 10. 04. 2012 č.k. ORP - 123/OVK - ZV - 2012 (v tomto konaní žalobcu) vyústilo do ďalšieho procesného postupu realizovaného konajúcim prokurátorom, ktorým bolo podanie obžaloby Okresnou prokuratúrou Zvolen na Okresný súd Zvolen dňa 04. 10. 2012 . Konajúci a dozorujúci prokurátor musel v danom štádiu konania posúdiť jemu predložený návrh na podanie obžaloby a ustáliť, či dovedy daná dôkazná situácia opodstatnene odôvodňuje postavenie obvineného pred súd a či zabezpečený dôkazný materiál nepochybne odôvodňuje navrhovanie uznania osoby obvinenej za vinného zo spáchania konkrétneho trestného činu. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. 10. 2015 sp. zn. 8Cdo/289/2014, publikovaného pod R 6/2016, v ktorom bolo konštatované: „Ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 <. Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení zák. č. 412/2012 Z. z. je od 1.1.2013 Generálna prokuratúra SR. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti“. I z uvedeného vyplýva, že súd prvej

inštancie otázku pasívnej vecnej legitímácie na strane žalovanej, ako i otázku konania konkrétneho orgánu za štát, ako zodpovedného subjektu, vyhodnotil správne, a to na základe tej okolnosti, že trestné stíhanie žalobcu až na základe úkonu podania obžaloby na súd, prokurátor posunul do vyššieho štádia trestného konania, do konania pred súdom na základe podanej obžaloby. Hoci proti uzneseniu o vznesení obvinenia obvinený (žalobca) podal sťažnosť, táto bola dozorujúcim prokurátorom zamietnutá ako nedôvodná. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že rozhodujúcim a určujúcim momentom je práve podanie obžaloby na súd konajúcim prokurátorom. Podľa zák. č. 412/2012 Z. z. účinného od 01. 01. 2013, ktorý upravil, precizoval zastupovanie Slovenskej republiky upravené v ust. § 4 ods. 1 písm. f) zák. č. 514/2003 Z. z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci, podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v Občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní. Na uvedenom nič nemení ani skutočnosť, že Okresný súd Zvolen v priebehu konania (prvým) rozsudkom vo veci samej uznal obžalovaného za vinného a rozhodol o uložení trestu, nakoľko uvedené rozhodnutie bolo v dôsledku podaného odvolania zrušené krajským súdom vo fáze odvolacieho konania, ktoré predstavuje jeden ucelený systém súdneho konania v trestných veciach.

13. Pokiaľ sa týka absencie zavinenia na strane konajúceho prokurátora, ktorý v podanom odvolaní namieťa žalovaná, ktorý podľa jej názoru zodpovedá za zákonnosť trestného konania a v nijakom prípade za výsledok trestného konania, k tejto odvolací súd poukazuje na ust. § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého zodpovednosti podľa ods. 1 (štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo nesprávnym úradným postupom) sa nemožno zbaviť. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci podľa zák. č. 514/2003 Z.z. je koncipovaná ako zodpovednosť objektívna, to znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu, tzv. zodpovednosť za výsledok. Ústavným základom tejto zodpovednosti je čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého má každý právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Zo spisu je zrejmé, že si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody na základe oslobodzujúceho rozsudku vydaného v trestnom konaní, ktorý nebol zrušený. Podľa konštantnej judikatúry súdov (napr. uznesenie NS SR 4Cdo 183/2009) nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Obdobne aj v rozhodnutí NS SR sp. zn. 3Cdo 194/2010 najvyšší súd uviedol: ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až 4 zák. č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na podstate týchto právnych záverov vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zák. č. 58/1968 Zb. zotrvala súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z, ktorý zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (teda bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

14. Ďalej odvolací súd poukazuje i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 320/2016, ktorým bolo konštatované, že: „Pre posúdenie nezákonnosti rozhodnutia, resp. postupu orgánu činného v trestnom konaní, nie je rozhodujúce, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Ak bolo trestné stíhanie konkrétnej osoby zastavené z dôvodu, že sa skutok, pre ktorý bolo vznesené obvinenie, nestal, že skutok nie je trestným činom, resp. že skutok nespáchal obvinený, uznesenie, ktorým bolo obvinenému obvinenie vznesené a tiež aj záväzný pokyn prokurátora na vznesenie obvinenia (ak bolo obvinenie vznesené na základe pokynu prokurátora) sú vždy nezákonné, zasahujúce do základných práv jednotlivca“. Pre potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že trestné stíhanie, hoc sledujúc legitímny cieľ, je procesom, ktorý sa vyvíja a preto v každom jeho štádiu treba kompetentne a s náležitou starostlivosťou posúdiť stav dôkazov pre prijatie záveru o odôvodnenosti postavenia určitej osoby ako obžalovaného pred súd na základe podanej obžaloby. V prejednávanej veci vzhľadom na záver s akým trestné stíhanie žalobcu v súdnej veci skončilo - oslobodením spod obžaloby Okresným súdom Zvolen, ktorý rozsudok potvrdil i konajúci odvolací súd, je zrejmé, že konajúci prokurátor vyhodnotil dôvodnosť postavenia žalobcu pred súd nesprávne a podanie obžaloby na žalobcu, ako v tom čase obvineného, nebolo vzhľadom na existujúcu dôkaznú situáciu dôvodné.

Vzhľadom na uvedené vyhodnotenie situácie v rámci trestného stíhania je potom správnym nezvratným následkom nutné prijatie zodpovednosti štátu, zastúpeného Generálnou prokuratúrou SR, ako orgánom nadriadeným Okresnej prokuratúre Zvolen, ktorá obžalobu v predmetnej veci podávala.

15. Zákonnosť, či nezákonnosť rozhodnutia je otázkou súladu rozhodnutia s objektívnym právom a nie otázkou subjektívnych alebo objektívnych faktorov, ktoré viedli k porušeniu tohto súladu. Najmä otázka zavinenia nemôže hrať žiadnu úlohu, lebo zodpovednosť štátu je zodpovednosťou za iného a v dôsledku tohto je zodpovednosťou objektívnou.

16. Záverom odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalovaná v podanom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uvádza odkazy na rozhodovacie činnosti iných všeobecných súdov, napr. rozsudku Okresného súdu Bratislava 1, č. k. 10C/191/2016 a 25C/110/2012 z uvedených nie je zjavné, či tieto rozhodnutia prvoinštančného súdu sú rozhodnutiami právoplatnými, nakoľko napr. rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 8C/123/2016, na ktorý žalovaná poukázala a ktorý považuje za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe súdov (pričom v uvedenom bol obsiahnutý záver: „Pokiaľ súd obžalovaného oslobodil spod obžaloby, znamená to, že súd vyhodnotil skutkovú situáciu inak, než obžaloba a v danom prípade nie je možné hovoriť o svojvôli orgánov činných v trestnom konaní, resp., že by osobu stíhali nezákonne“) bol v dôsledku podaného odvolania Krajským súdom v Banskej Bystrici, ako súdom odvolacím, zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu, v zmysle ktorého je určujúci výsledok trestného konania, pričom zodpovednosť štátu za škodu v zmysle zák. č. 514/2003 je zodpovednosťou objektívnou. Uvedený odkaz na rozhodnutia súdov prvej inštancie nepreukazuje posun v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, naopak, odvolací súd poukazuje na ustálenú súdnu prax a časovo ostatné rozhodnutia súdov najvyšších súdnych autorít (viď rozhodnutie NS SR zo dňa 14. 10. 2015 sp. zn. 8Cdo/289/2014 publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod R 6/2016, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 320/2016,). S poukazom na uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom prvom výroku, potvrdil ako vecne správne. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že žalovaná odvolaním nenapadla súdom priznaný nárok čo do výšky, preto odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania, s poukazom na ust. § 379 a § 380 CSP sa otázkou správnosti výšky priznaného nároku nezaoberal.

17. Ako výrok závislý, odvolací súd preskúmal i výrok o trovách konania a konštatoval, že súd prvej inštancie správne vo veci aplikoval zásadu úspechu vo veci a správne ustálil i celkový úspech žalobcu vo veci v rozsahu 76 % a následne s poukazom na ust. § 255 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 76 %.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396, § 262 ods. 1 a 2 a § 255 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

19. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).